

הלבות שbat סימן שם

ביאורים ומוסיפים

[ביה"ל ד"ה המה]

זהו א' כלל קורע עלי-קנעת למקן⁽⁹¹⁾.

(91) והחزو"א כתוב (או"ח סי' ס"ק ב) שאם אין הפורח מתכוון להשתמש במעטפה לאחר הפתיחה, אין פתיחת האסורה מושם מלאכת קורע, בשם שקייעת עור על פי החזית כדי ליטול את מה שבתוכה אין בה ממש מלאכת קורע [כמפורט במשנ"ב לעיל סי' שיד ס"ק כה].

אכן, אם לאחר פתיחת ההמעטה עידיין רואיה לשימוש, כתוב החזו"א (שם) שאין לפותחה אף אם אין מכוונת להשתמש בה, שהוא פתח מעטפות אף כי רציצה להשתמש בהן, וכש שמעינו שגוז שלא יקוטם אדם Kisim כדי להריח בו, שהוא יקוטם Kisim כדי לחוץ בו את شيئاו, ולקרוע את המעטה באופן שלא תהיה רואיה עוד לשום שימוש, כתוב החזו"א (שם) שמותר, שכןון,

שי א' אפשר להשתמש בה, א' מקום לגיריה הנה⁽⁹²⁾.

ועטיבת נקנק העשויה מפלסטיק או מנייה כתוב החזו"א (שם) שכןון שי אפשר לחזור ולהשתמש בקערידה, מותר לקודעה, ובמוקום שאין פורסים אלא חלק מהנקניק, מוקפדים שלא לקלקל את כל העטיפה, דעת הגרש"ז אוירברך (שב"כ פ"ט הע' יא) שאין להתרמן מן התעם הנ"ל, ולעדתו הטעם שמותר להסיר עטיפה של נקניק, הוא ממש שהעטיפה בטילה לנקיון, וכשה שמותר מטעם זה לשבור קליפה של אגוז וכדרוי [ראאה מה שבתבנו לעיל סי' שיד ס"ק מ].

וכן שקוות הלב, או שקוות ניר ונילון שיש בתוכן מיינ מאכל או תרופה וכו'ר, כתוב הגרש"ז אוירברך (שב"כ ח'ג שם) שהואיל והדרך היא לזרוקם כשמרווקים את תוכנן, בטילותן אין מה שבתוכן, ומותר לזרען כדי לפותחן [ראאה ש"כ' שם], שלא החזר הגרש"ז אוירברך לעשות כן אלא בזיזוף טענים טספים. וראאה מה שבtab שבסักษת הלב לרואו שלא עשה אלא חור קטן, כדי שלא יהיה החור עשוי להכניות ולהוציא דרכו. וכן דעת הגרש"ז אוירברך (הלבות שבת ח"א פ"ד ס"ל), אלא שהסתף שאין לפתח בשיקת פתח יפה כדרכו, אלא יש לעשות קרע שלא כדרך, כגון בשינוי או בידיו, או לקרוע את כל השקיית בדרכ המקלקלה אותה.

מאידך, דעת הגרש"ז קרליין (חוט שני ח"א פ"ח ס"ק א) אותן, ואחרות שבת ח"א פ"ב הע' יב) שאסור לפתח שקוות אלו באופן שתהיינה ראות לשימוש, כגון לשומר בהן את החלב או את המאכל שהיתה בתוכן, אך מותר לזרען באופן שלא תהיהינה ראות עד לשימוש כלל, ובכפי שבת החזו"א הנ"ל לגבי מעטה.

[ביה"ל ד"ה הר' וזה]

דליך שני קרביס אתקידים וקחפר אומם לאחד⁽⁹³⁾.

(92) והדבוקת תווית ניר על גבי בקבוק, הסתפק הגרש"ז אוירברך (שב"כ פ"ט הע' ע) אם נחשבת כתפירה [ו] אין הסרת הניר מעל גבי הבקבוק אסורה ממש קורע, שכן אין הניר געשה חלק מן הבקבוק אלא רק דבק בו, ואם כן אין הדבקתו געשה אותו ליחידה אחת [ראאה ארחות שבת ח"א פ"א הע' י].

ולבדוק 'פלטער' על גבי פצע, דעת הגרש"ז קרליין (חוט שני ח"א פ"ז סוף ס"ק ב) שמותר, ואכן ברכ' ממש מלאכת תופר. בicon שהדבוקת דבר ורק על גבי דבר קשה אינה נחשבת תפירה. [אכן, להסביר את קצוות הפלטער זה על זה אסור ממש תופר, אלא שגם מתחכין הוא להסיר את הפלטער תוך כדי שבעות, או על כל פנים תוך שבע, תלי הדבר במחולקת הפסוקים אם תפירה למן נחשבת תפירה, או לא].

[משנ"ב ס"ק מא]

הקב' ממשום קורע⁽⁸⁴⁾ וכו', אסור לקלוי על-מַא⁽⁸⁵⁾ וכו', אם לא לצרף גדרול⁽⁸⁶⁾ וכו', כל זמן שאין פותוח⁽⁸⁷⁾ וכו', ויפקחנו ליתן בנה⁽⁸⁸⁾. ומי שנמצא במקום שאין בו ניר טואלט תחורך, דעת הגרש"ז אלישיב (ארחות שבת ח"א פ"א ס"כ ב) רשאי להתרן ניר מגלול שאינו חתוון כל אחר יד, כגון שירענו במרפק וכו', שהרי במקום כבוד הבריות התויר לעשות מלאכה כל אחר יד [ראאה לעיל סי' שיב ס"ק ב]. וכן דעת הגרש"ז קרליין (חוט שני ח"א פ"ח ס"ק א) שאם נמצא בבית כסא שאין בו ניר תחורך, מותר לנקה בגלול ארוך, ולאחר השימוש ישליך את הניר שהשתמש בו לתוך האסלה, וכך על ידי הורדת המים באסלה תקיעת הניר מוחירה לגליל, אין בו ממש קורע, וגם לא נקרה החrichtת הניר על ידי המים, והוא נמצא במקום ציבור, רשייא ממשם כבוד הבריות לקורעה בשינוי.

אך אם איינו יכול לנקה בניר מהגיל, וצריך להשתמש דוקא בניר תחורך, דעת הגרש"ז קרליין (שם) שימוש כבוד הבריות מותר לקרוע את הניר בשינוי.

(85) והחزو"א כתוב (או"ח סי' ס"ק ב) שדין פתיחת איגרת הדבקה בשפהריה, תלי לכוארה במוחלוקת רשי' והרמב"ם המובאת בביבה"ל (ד"ה איין), ש לדעת הרמב"ם שהפורח בית הצואר חיב ממש קורע, אף הפורח איגרת חיב ממש קורע, ולעת ש"י שהפורח בית הצואר איש חיב ממש קורע, משום שהחתיקן ניכר כבר בשעת הקריעת, אף הפורח איגרת איינו חיב ממש קורע, והוסיף (שם), שן אין חיב ממש קורע, אין חיב ממש קורע, אין שום שבחשעת הקריעת געשה תיקון, וזה נידונה לבניין כל' [שכן אף כאשר היא סגורה נחשבת היא כלי גומו], ומ"מ יש בכך ממשם איסור דרבנן של תיקון מנת לדעת רש"י והוסיף החזו"א (שם), שיתכן שאף לדעת רש"י שהפורח בית הצואר אסור ממש קורע, שיתכן שבעמו של רש"י שהפורח געשה תיקון, אין חיב ממש קורע, אין ממש שבחשעת הקריעת געשה תיקון, אלא ממש שבחשעת חייבים עליו ממש קורע, אין ממש שבחשעת הקריעת געשה תיקון, אלא ממש שבחשעת חייבים עליו אף ממש קורע, אבל בفتحת איגרת איינו חיב ממש קורע. עליה ממשם מכבה בפטיש, יתכן שהחיבים עליה ממשום קורע.

(86) ובכפי שבתב לעיל (סי' שיז ס"ק כה וסי' שכח ס"ק ס), שימוש צורך גדול מותר לומר לנכרי לעשות מלאכה דרבנן.

(87) וככפי שבתב לעיל (סי' שז ס"ק ע), שימוש לרמזו לנכרי לעשות מלאכה, אם עשה כן שלא בלשון צוין. ובכך מותר לנכרי לעשות מלאכה דרבנן.

(88) ואך על פי שאסור ליחסות ממלאכה שעשוה נכרי עברו ישראל

[כמפורט לעיל סי' שז ס"ק יא], כתוב הכלכלת השבת (ויני אמרה

לעכרים אותן) שבאופן זה מותר הדבר האיל ואין הוהגאה מגוף

הקריעת, אלא מהאפשרות לקרוא את המכתב.

[משנ"ב ס"ק מב]

בורי זה תולדת תופר⁽⁸⁹⁾.

(89) לענין הידוק ניריות על ידי מודדק סיכות, ראה מה שבתבנו לעיל (ס"ק ב).

[ביה"ל ד"ה אין]

דפוחת בית הצעיר גמ"כן אסורי ממשום קורע⁽⁹⁰⁾. והחزو"א כתוב (או"ח סי' נא ס"ק ד וסי' ס"ק ב) שיתכן שאף דעת הרמב"ם דעת רשי' שהפורח בית הצואר חיב ממשם מכבה בפטיש ולא ממש קורע, ומה שבתב הרמב"ם דין זה בהלכה העשתקת במלאת קורע [ראאה פ"י מהל' שבת ה"י], הרי זה ממש שיש ברכ' פעולת קרייעת, וכותב בסתם שהפורח חיב כלשון הגם' (שבת מה, א), ויתכן שכונתו שחייב ממשם מכבה בפטיש.

הלו^תות שבת סימן שם שם

ביאורים ומוסיפים

(1) ונורם שהם לעזרך השבת, כתוב המלאכת שלמה (שבת פ"ד מ"ה) שלא רק שיכול להויתם, אלא אף יש מעזה דבר מפני בוד השבת, ואל יאמור הנור שעדיף להזמין של לא להישאל עליהם בשבת.

אבל לנור נורים בשבת, כתוב בש"ת שואל ומשיב (מהודורא שתיאתא סי' א"ב) שמויה, ובפיו שמשמע המשנה (נדרים עז, ב) "ויראה בליל שבת".

(2) וכן לנין היפילת כל נורו' שביל יומם כיופור, שכותב הרמ"א ליקמן (ס"י תריס ס"א) שיש לאומרה מבער יום, כתוב המשנ"ב שם (ס"ק ח) שהחטם הוא מפני שודמה הדבר קצת להתרת נורים, שכן עשים אותה בשבת וביום טב. וכאן כתוב בספר זה קרא ליל' (חוט שני ר' וה יומם כפוף פ"י"א הע' ג) וכן כתוב בכרך זה החלין (ח' ב' טירת), שלטעם זה אין צריך להפוך ליום' כל נורו' קודם השקיעה אלא פעם אחת, ואילו את שתי הפעמים הנוטפות יטלילים לומר לאחר השקיעה, שהרי כבר בפעם הראשון יעצה ר' הי' הובא, ומה שפטים לאמור עד שני פעמיים אין זה אלא ממש חיזוק הדבר [כמבואר בע"ש], וכן ממש מעם במטה אפרם (שם סי' א"ב) ובאלף למטה שם (ס"ק יט).

ומני שיש לו שני נורים, האחד שמורת להויתו בשבת, והאחר שאסור להויתו בשבת, והסתנק וגושי' אויערבך (שולון שלמה סי' ב) אם יכול החטם הניר או הנדר השני אגב התרת הנדר הראשון, ובשות' התעוזרות תשובה (הוואצ'ה מכון חתשי', ח' א"ג קעה) כתוב, שלטובייט שעם איסור בודר בשבעת השמשות, ולפיכך אין נחשים בתפורים יה' וכו', וכן שמתירם הכל בידור אחד ואין מוסיפים תורתה לדור האstor [זרואה בה' שם, שן י' ב' ט'].

אם מותר לעשות כן לשאר הטעמים לאיסור התרת נורים בשבת, וממי שקיבל שבת ורוצה להויתו את נורו' בפני שלשה שעדרין לא קובל שבת, כתוב בש"ת שואל ומשיב (תניינא ח' ב' סי' כג) שモותר לעשות כן, ומשום שנראה לו שהחטם לאיסור התרת נורים בשבת הוא שנראה כדין, וזה לא שirk אלא על המתוירם והם לא קובל שבת עדיין, וכן כתוב בשורת תורה לשמה (ס' קי') וזה כמו שכותב הרין [הובא להלן על השעה"ץ סי' א] בטעם האיסור זה שלא כמו שכותב המשנ"ב שהחטם הוא מושם טירחא בשבת, שאו האיסור הוא גם על התודר. (3) ובכינעב, אם התויר בשבת נורים שאמורים לזרוך השבת ואף אין בהתרתם ממש צורך מצעה, כתוב הריטב"א (נדרים עז, ב) שהדור מורה, הקפ' החויים (ס' ד' הוסfn), שכן ממשמע אף מושן השוע"ע לעיל (ס"י שלט סי').

(4) וכשחש שמש מאיבור הנדר על נורו' אם לא יתוירו לו, כתוב הגושי' אויערבך (שולון שלמה סי' ג' אות ג) שאפשר שמותר להויתו לו את הנדר בשבת, לפי שאף מינית הנדר מלכבר על נורו' נחשבת צורך מצעה. ובטעם הדבר שאין התרת נורים נחשבת צורך מצעה מהמתה המשנה שיש להוית אל על הנדרים, וכן שאמורו בגמורא (נדרים בכ' א) שהנדר נור כיילו' בנה במחה לביית המקור ואמ' מקירמו ולא מתייר כיילו' מקריב לעלי' קרבען וنم קרא חוטא, באור הגושי' אויערבך (שולון שלמה סי' ב' שם רשי' ביצה לד, א' ד' והא' ואין חוששין), שאין זה קורע על מנת להפוך. וטעם נוסף כתוב המשנ"ב שם, שהוואיל ואין הוא מותכין לקורע, אין איסור בדבר. ובטעם הדבר רש"י לא כתוב אלא את הטעם הדואש, כתוב בשעה"ץ שם (ס' קי' ח) שרש"י כתוב טעם שנבון אף לדעת הסוברים שדבר שאינו מתחזין אסור.

[משנ"ב ס"ק מג]

פטור ואסור לכתבה בכל מקולקלין דשכחת⁽⁹³⁾.

(93) אבל אם קורע דבר שאינו אפשר להזור ולהפוך, כגון חות או חבל, כתוב בביבה"ל לעיל (ס"י שיד ס"ח ד"ה הוחלהות) שאין איסור בדבר, שלא איסור חכמים לקורע שלא על מנת להפוך, אלא במקרים שאפשר להזור ולהפוך את הקרע.

[משנ"ב ס"ק מה]

כמו שכתוב סימן שיר שעיר⁽⁹⁴⁾, ביזון דלא געשה לקיום⁽⁹⁵⁾ וכו', אסור לרקון⁽⁹⁶⁾ וכו', ובבאו' ח' ב' קלח' שם⁽⁹⁷⁾ וכו', ש' א' תקענערע⁽⁹⁸⁾.

(94) שם כתוב השוע"ע שאסור להויר זאו' לחותן קליעת חבל המשמש לעגולת דלת או בור, אם אין עשוי להויר נתר באותה שבת, ויש בכך ממש איסור סותה. אבל אם עשי הabil להויר לאחר השבת, מותר להויר שבת, מותר להתיר, ולפיכך מותר להתיר דף ששים לפניו התנור ושרכין אותו בטיט, הויל ועשיו והוא להיות ניתרת.

(95) והסתירה הנירית המודבקים על גבי פלטרים' או על גבי סרכ'י ההודבקה המציגים ביטולם, ציד הגושי' אויערבך (ש"כ ח' ג' פ' לה' הע' סג, וראה ש"כ פ' הש' הע' יט) שאין בה מושם קורע, שכן חיבור הניר ללבך לא נשעה אלא כדי לשומר את הרכב מלהתקלקל, אך לא כדי לחברים להויר גוף אחד, ואורבה, מטרת ההודבקה היא להפיכם בשעת השמשות, ולפיכך אין נחשים בתפורים יה' וכו', וכן שמתירם קרליין לתקל בוה' (ארחות שבת ח' א' פ' א' סל'ה). מאייך, בשות' מנותת יצח' (ח' ס' לט) כתוב שנחשב הניר כתופר יה' עם המקום הקבוע, ואיסור להסיטו, וכן דעת הגושי' אלישיב (ארחות שבת שם).

ג' רואה מה שצד' הגושי' אויערבך שם, שאף לדעה המובאת ברמ"א לעיל (ס"י שי' ס' ג) שנעלים שנטפטו ייחד כדי לשומר בוגות איסור להפידין, אך על פי שאין ההפירה נשנית כדי לעשון לנעך אחד, מ"מ אין איסור להויר את הניר מהמקום הדיבק באגד או בטיטול, שאף לדעה זו אין הדברים אמורים אלא בתפירה ממש, אבל בהודבקה אין איסור קורע אלא בהודבקה המחברת את הדברים לגוף אחד.

(96) וגם אי אפשר להפיד את הדרים באופן שיראו האותיות, ובכל מקרה ישארו חלק ניר דבקים על האותיות, והסתנק הגושי' אויערבך (ש"כ פ' ח' הע' ה' וראה ח' ג' שם) אם יש בהפירה וזמוש איסור זהות, שכן יתכן שאף קדם ההפרדה נחשבות האותיות במוחוקות. אולם הויסוף, שאם על ידי ההפירה ייחס מושט מעובי הניר, יתכן שיש בכך מושם איסור קורע.

(97) שכותב שם (ידה שלל) לעין הדעת שעה' שטבקה על האותיות, שנחלקו בה ואחרוניים אם ודיברים עליה משם מוחוק. אולם והויסוף, שכן יתכן שטיבם האותיות, כתוב שם שהחיבר מושם מוחוק לליתת הכל. והויסוף, שמטבעם זה אם נדרכו' הדפים האחד לחביבו על ידי דבק במקומות האותיות, המפיד אוטם באופן יידי קר' ייראו האותיות, חייב משם מוחוק לפחות עלא. (98) בן כוב השוע"ע ליקמן (ס' תקה סי'), ובטעם הדבר כתוב המשנ"ב שם (ס' קי' ח) בשם רשי' (ביצה לד, א' ד' והא' ואין חוששין), שאין זה קורע על מנת להפוך. וטעם נוסף כתוב המשנ"ב שם, שהוואיל ואין הוא מותכין לקורע, אין איסור בדבר. ובטעם הדבר רש"י לא כתוב אלא בשעה"ץ שם (ס' קי' ח) שרש"י כתוב טעם שנבון אף לדעת הסוברים שדבר שאינו מתחזין אסור.

[ביה' ד' ולא]

дин פופט בית הצעאר בשת' אפיקן בכל דיני פקורע לחייב⁽⁹⁹⁾.

וראה מה שכתנו בביבה"ל לעיל (ס' ג' ד' הא' אין) בשם החוז'א.

סימן שם

הapter נדרים בשת'

[משנ"ב ס"ק א]

אם הם לצנוך השת' (בשת'!), וכו', אין מתיין⁽²⁾ וכו', ולמה לנו' לאטרופי בשת' בק' (3), והוא קידין אם הוא לצנוך מצעה⁽⁴⁾.

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שֵׁם

המשר מעמוד קודם

[ביה"ל ד"ה שעיל]

אלא אסור טלטל בשענעה⁽³⁹⁾.

(39) וכעון זה כתוב במושנ"ב לעיל (ס"י שלו ס"ק ב') לגבי מי שהלך על גבי דשא ומצע שנדבק עשבים נגעלו וכדר, שלא יסלקם מידיו, משום שמקצתה הדם ואיסורים בטلطול. והקשה הגראיז אוירברך (שש"כ פכ"ז הע' עא) שלבי מי שנפל טט על בגדו, כתוב השוע לעיל (ס"י שב ס"ז) שמותר לגררו בעפורה, לא כתוב שיש בכך ממשם אישור לטלטל. וכן לגבי מי שנפל לו מעט הבשל או רוע פשתן על בגדו, כתוב המושנ"ב לעיל (שם ס"ק יא) בשם הבה"ג שמותר לו לקלפו, ולא הזכיר שיש בכך אישור לטלטל. ובמגילת ספר (שבת קונוטס שמירת שבת פכ"ו אות ו') באיה, שטייט או תבשיל שנפל על בגדו הם מאיסרים ומותר לטלטם כדי גrho של רע, אבל עשבים על הרוגל או הנעל וכן שעווה שנפלה על ספר אין בהם מיאוס ולא שייר בהם ההויר של גrho של רע. וראה עוד מה שכתבנו לעיל (ס"י שח ס"ק קל) מדברי החוז"א.

כתב (ח"ג שם), שכון שיש אחראונים שאיסרו לעשות כן, יש להחמיר בדבר. וראה מה שכתבנו במושנ"ב לכאן (ס"י שם בסוף הס"י אותן ז').

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שֵׁם

המשר מעמוד 382

שאין בכך אף ממשם מתקן מנא, שכן אין מעשה זה חשוב דו כי

להחישיבו כתיקון מנא, לא מדאוריתא ואף לא מודרבנן. אולם למעשה

לחברים בסקוטש', ויש בכך ממשם אישור תופר. אכן, חיבור שני חפצים על ידי מגנט, דעתו (שם) שאינו נחוץ בתפירה כלל, אף אם אין החפצים מיועדים להיפרד זה מהה זוקן דעת הגרי"ש אלישיב והגרי"ש ואונר (כ"י השבת פ"ב ה' ג', דרור יקרא עמי' שם) שחייב על ידי שיקוטש' אינו בכלל תפירה, וכן כתוב הגרי"ז ניבירט (שש' פט"ז ספ"ד), וראה מה שכתבנו לעיל (ס"ק כת) בענין חיבור בינהה לעיל על ידי וכסען.

ושימורו בנילון נצמוד, דעת הגרי"ן קרליין (חות שני שם) שאין בו ממשם תפיר, שאף שבשעת העשיפה נצמודות שכבות הנילון ונאותות זו בזו, מ"מ אין הצמדתן והדבקתן זו לו נחשת בהיפיכתן לדבר אחר. חיבור בדים וכדו' על ידי סקוטש', דעת הגרי"ז קרליין (שם עמי' קלח) שאם מיועדים הבים להזור ולהיפרד זה מהה, וכי שמצוין בנהללים, אין בכך ממשם תופר, שכן חיבור זה נחשב אלא כסגירת כפתור. אמנם, אם אין בדים אלו מיועדים להזור ולהיפרד זה מהה, אסור

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שֵׁם

המשר מעמוד קצג

הוא כמו שקרה בית במקומות עירובו, ואיסור לעשות כן בין המשמות. ובדייעבר אם עירוב עירובי תחומיין בין המשמות, כתוב השוע לעיל (ס"י תעט ס"ב) שעירובו עירוב, אבל המושנ"ב שם (ס"ק ז') ובביה"ל שם (ד"ה ואם) כתוב שרוב הפטוקים סבירים כדעת הייש חולקים שם (ס"ג), ולכן הרין שאין עירובו עירוב אפילו בדייעבר. סיטים הבהיל, שמי' אם הניח עירובו מזמן שלדעת ר' יהודה נחשב בין המשמות ולדעת ר' יוסי נחשב עדרין פ"מ, יש להקל בו.

(4) וער יש שיטה בה כמה בית בנסיבות והזמן שמקבלים בו את השבת איתו שהוא בטלטל, כתוב לעיל (ס"י רטא ס"ק נא) שכ"ב בית הכנסת נון לעצמו, ואפיילו אם באחד מהם נמצוא רוב הציבור, אין הדינד מתקבל שבת אלא

במקומות הדחק, יתכן שאין להקל גם באופן זה. וכן בשטור בנין גמור שלא על מנת לבנות, אין אישור אלא מודרבנן, כתוב בביה"ל לכאן (ס"י שעד ס"ג ד"ה מלאה) שוגם בין המשמות אסור לעשות כן, כיון שהוא קרוב למלאכה האסורה מן התורה. אמנם, בתרוץו האשכנז בביה"ל שם כתוב, שודק שאים אוור לטטור גם בגין המשמות, שהרי מלבד אישור שבת, בין שרכחה לטטור את הבניין כדי להוציא לעירוב שבתוכה, נחשב כטהור על מנת לתיקן שאסור מהתרורה.

(3) ובטעם הדבר, כתוב לעיל (ס"י רטא ס"ק ז') ולכאן (ס"י תעט ס"ק ח) שליירובי תחומיין יש סマー' מהתורה. ובשע"צ (ס"י רטא ס"ק ז') ציין לעין بعد טעם במנ"א, שבתוב (שם ס"ק ז') שהנחתה העירוב נחשב

הלבות שבת סימן שמא שמובן

לעתות, *בְּאַפָּעָה-עַל-פִּי שְׁחִיה לו פָּנָוי לְתֹהֲרִים קָדֵם הַשְּׁבָת. יָכֹל הַבָּעֵל יְכֹל לְקַהְפֵּר (ג) נֶדרִי אֲשֶׁר
ב שֶׁבָּעָה גַּפְשָׁה בָּעָה שֶׁמֶן ד שָׁמֶן וְפַשְׁפָחָה כָּבֵד וְפַשְׁפָחָה כָּבֵד הַשְּׁבָת הַרְשָׁבָת אַבְּאָה וְלַקְשָׁבָת אַבְּאָה
שְׁנַשְׁבָּעַ לְעָשֹׂת מְלָאָה פָּלוּזָה עַד זָמָן פָּלוּזִי *וְלֹא נִזְמַן לו לְעָשָׂתָה עַד יוֹם הַאַחֲרוֹן שֶׁל אָזֶה
זָמָן, וְאָזֶה יוֹם (ה) בָּא בְּשָׁבָת (ו) וְלֹא פְּתַחַים לְקַהְפֵּר נֶדרָה, נְשָׁאָלָן (ז) אַפָּלָו בְּשָׁבָת: ג נֶהֱגָו
לְתֹהֲרִים (ז) חַרְמִי הַקְּהֵל בְּשָׁבָת אַפָּעָה-עַל-פִּי (ח) שְׁאַיְנָם לְצַדְקָה הַשְּׁבָת (וְעַזְנָן לְעַיל סֻפִּין שׁו):

שambil בין ה^שממשות מפֶר לעשׂות זְבָרִים שָׁאַסּוּ חֹנֵל משׂוּם גּוֹרָה, ובו סעיף אחד:

א (א) אֶל הַדָּבָרִים שֵׁם אֲסּוּרִים מְדֻבְּרִים סֹפְרִים לֹא גְּרוּ עַלְיהֶם (ב) בֵּין הַשְׁמָוֹת (זְעַן לְעַלְיָהֶן רָסָה וּסְוףָן קְנִידי דְּבָרָה לְהַסְּפִיר)

באר היטב

כתב, אפלג מלבוש הארך הימים שרי: (3) חרמי. כתוב בכתה'ג: נדרהו בחלום, עשנו מעשה ותפרקנו בשפט, ע"ש:

(ג) היומן). ולו דקון אמר נדר לגבורי מאכילה והשתה, והוא הדין אם שלא על-מקטן לתהפו, וכן מוקח בפחו קרש יורה דבש טפון קיח דקוועל-נקת לתקון שיב כליל צלטף, ובוחן השינוי עלייו במושט' אקס' כבל כת בוה. ולא נשלר לנו כי אם לאkar סברת רשי' בדור מה נרבב ברופת בתי הפטאך שפחת חירבו והא קשות נפה בפיטיש. דמשי לה נטה, ולמה לא כבב משות קורע עלימת לתקון? וזהה ל' דסבוחה הא, דלא שיך שם קורע כי אם קשחוא קקלקל בשת פטעה אל' השהה מכך בשביל איזה תקון, וכען שקה במשון שירעה שפלה ביה וזרען ביה וחדרון אוקה, שארקירה קאלקלת את העריצה ביוטו, אלא שעיל' ריריה' הזה יפל אומר שך לסתנה, ומכלל זה קורע בפתומו ועל מתו דקורייה' מקללה לתהפו, אלא שאנבקת תקון צל-צ'יריה' וככ'ל', לאפוקן ביטום בית פטאנר שבת דפישוי לה פא בעניר זה עלי' קרי' ספתחה נוקא, אין קל לע זה שם רועש כלל, וoxic' לע זו משם שם חקר דמגנו מפה בפיטיש שהוא שיך בכל גמר קלאהו, וכן מוקח שם בסגנון אבריגא דמשי לה בה לאחרא מתחן עם דחין מתגנן מוכין לוחץ הדר, והיכי' החט' העם מושב המש' בפה בפיטיש חמי' נמי, גומ' קנטק'ים ח'ש לח', וא' דיאול לשיטתה בפרק כב דין כב, עז' שם. זה הדראה לאנגיית עטני' הטעם של ושי' ואשרו פוסקים דרבינו שבת, בין דלפקה' שריא' לה' בשחה זבר של לא' לנץ' סי' וויאן סתירה לה' מפשיע' זה, וכן קאנט'ן אקס' יש' שקה' זבר' שבת' שבת' שבת' שבת' בפיטה' דוד' דרכ' הווא מושם קורע, והוא שטחים פיטיש' ר' ולי' היה שברורנו הדין בסגנון אבריגא נתקון לא' בפלה' ביה' אבר' לא' בכל עני' קורע, והוא שטחים פיטיש' ר' ולי' היה שברורנו הדין בסגנון קאנט'ן קורע: (א') ותיכ' עין במשנה ברורה בימה שפתבי' דלק'ר' מתקדש דפני' וכו', וכן בפיטיש' אגד'ם דמשמע' מקריבו דמשום קורע עלי' מנקת לתקון הרא. ולתקי' שאין אריך' לה', דמקלאה' קוו' הווא נבל' בשם מפה בפיטיש. דירע זדר'ן של קאנט'ן-קסרים לאען ולחותן לבסור' פל' סדרון' קנט'ן' זו לה', וכן באה שטחנ'ן לאטלה' בשיטה ר' לש'. דרכ'י דמקאון' גנעה' פך' גאת' פטעה' אין זו בכל קורע רק בסחון' קנא' הווא מפה בפיטיש, וכטרפ' רשי' ברכ' חון, עז' שם, וכן או' בעניננו גס-בן' קיה' הווא, וכן בת' פיטיש' פטאה' ריש' קוה' מושם קאנט'ן' קנא', ואפרש' גומ' קאנט'ן' מוזה' קאנט'ן' קיש' קוה' מושם גמור' מלאה, והוא שטחנ'ן בת' חלה, ובסתמה' בית הפטאך שיב' בקראי לה' דודין אין זו גמור' מל'אה: *

(ב) (ה) בא' שבת' ואותה הקפלה' הה' דבר' שאס'ו ליעשות קי'ם' הש' בת': (ו) וויש לו' פטחים. והוא הדין דאנפלו אם אין לו' פטח אלא חנעה' מעקרו לחור, גס-בן' מתרין לו' ביד' של' לא' בעדר' על נדר'ו' (פמ' ג'). אך באחת' הלא' יכול' לעשות' מחרטה' גופא' פטח, רושא'ן' לו', אלו' היה' יודע' שיתחרט' לבסור' על נדר'ו' או' שבושתו' קאמ' ה'ה' קבקעל' על עצמו' לכתה' דבר' ה'ה' בנד'ר' ושובעה', ובמשמיב' לאו, מפרג'ן' לו', ובמבר' בירוח' דעה' סמ'ו' רוכ' שיט' ז'

בנהג'ה: (א) אפללו בשבת. שם לא אפריו לו הימים את שבעתו יוכבר על "לא חל רכוב": ג (ח) שאנים לזרק השבת. לפי שאין רוך להיות קנופייא אלא קשחת, ואם לא מתרחחו לו לא יתקפו ביום מהר נקדון לו מוקם אסור לו להתרשל לשוחות ונסמך על ספק שיטיר על פער:

א **(א) כל הדברים וככיו.** לשנאי כוכל לאו דוקא, כייש דברים שאסורה מדברי סופרים וגזרו עליהם בין-המשמות אף לצרף מצחה, כגון המבואר להלן בסימן תט סעיף ג' בשלטן ערוף⁽³⁾, וכן להעביר פחרות מאירוע אמור, וכמו שמדובר שם בSEGMENTATION בשים קרב הפהאי, וכתעםם, משום דהם קורובים לבוא לידי כל אקה גמורה דארויניאן⁽⁴⁾ גזרו בהם טפי ונוכן כמה פסקים סוברים דאן מעכין עירוב-קיוחוין בין המשימות אף שהוא לנצח מצחה⁽⁵⁾. (ב) וכן קלאלקה שאינוי ארך לוגופה חמורה משאר אסור דרבנן ואסור בכל גניין בין-המשימות, אף אם גיבאך דעתם אסתורו הוא רונגן, וכל-שבון דלהקנאמב'ם הוא דאויניאן. ודע, לכל עסיף זה לא מניין בשקלל עלייו שבת, אבל אם קבל עלייו שבת נגנון על-ידי מ' מ' מ' מ' שיר ליום השבת' או לכה דוד' בזגונת, מבאר לעיל בספקן וטא שאפלו הוא מבעוד יומ, ואפלגו אם רק החיבור קבלו עליוי⁽⁶⁾, שזו חל עליו שבת בעילרhone, אסור לו לעשותו כל שבות בעצמו אפללו לדרב-מצחה. אם לא על-ידי עוכד-גלגולים⁽⁷⁾: (ב) בין המשימות⁽⁸⁾.

אַלְפִיָּה הַגּוֹלֶד

(ג) קאם לפקידי, אין חל הקבר קל, ומספקן דהרא כדיין שאר דברים שדרוך לענגן בהם ה'שכחה⁽⁸⁾, וכןן מלאיה רבקה שם מושך רגנרטיבית, וכןן בפרק מגדים דפספק אם בדור מאכילה איזה מן פרות או משלחה: (ט) שם משמע תלוי בפה שהואה ענג שבת. ובשים רצ' קבאל למלא רגנרטיב להו הא כלבל ענג, וכןן בפרק מגדים: (י) הנטשה השם ברשותה⁽⁹⁾: (ט) פרימגינים באשל אברם,